

SANDHAMN 1869.

Mel.: »Bröderna fara väl vilse ibland
Om glasen, men icke om krogen.»

Gästerna fara sin kos efter hand
Ett par tre familjer i stöten;
Gamla, som stappla på grafvarnas rand,
Och unga med blommor och band.
Här var så lustigt och ljufligt ibland,
Kaffekalaser, seglatser och möten.
Ömsom man lefde i vatten och sand
Från morgon till qvällsolens brand.
Hösten plötsligt vår fröjd begrof,
Nu ser man ej annat än nät och flöten,
Måsar hvässa sin näbb till rof
Och kryssa sin ensliga lof.

Ensam på kullriga klippan jag står
Och ser huru böljorna brusa.
Vindarna spela i rockskört och hår
Och kråkan på strandhugg sig slår.
Ack, den kanaljen, han oväder spår!
Skyarna tjockna och tallarna susa.
In mellan skären holländaren går
Och klyfvarn i vändningen slår.
Stum är knipornas sommarsång,
Och hafvet, som speglade skyar ljusa,
Vältar sig nu uti grus och tång
Med böljor som *Trebackarlång*.

Se, hur lotsbåten vråker och far,
Med faror och hafsbrott förtrogen.
Rustad till strids med ett ref eller par,